

РЕШЕНИЕ

№ 770

гр. София, 01.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO VI ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на първи декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ралица Манолова

Членове: Цветан Ив. Колев
П. Стоицев

като разгледа докладваното от Цветан Ив. Колев Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100603830 по описа за 2022 година

Производството е по реда глава XXI НПК- "Въззивно производство".

С ПРИСЪДА, № 20011486, постановена на 08.02.2022 година, Софийски районен съд е признал подсъдимата А. Л. Д. за невиновна в това, че на 23.02.2009 година, в град София, клон "Централен" на Търговска банка „И.“ АД, в качеството на длъжностно лице – Директор на Дирекция „Администрация“ на Търговска банка „И.“ АД Централно управление, назначена с Допълнително споразумение № ДС -161 / 20.12.2006 г., към Трудов договор № ТД-338 / 18.12.1998 г., като подбудител в съучастие, с П. Т. М., действащ като извършител, умишлено е склонила последния, в качеството му на длъжностно лице - „Главен счетоводител“ на клон "Централен" на Търговска банка „И.“ АД, назначен с Трудов договор № ТД – 056 / 14.11.2005 г., чрез даване на наставления и разпореждания да нареди и извърши превод по банкова сметка № **** с титуляр Т.П. М., да присвои чужди пари, собственост на Търговска банка „И.“ АД, в интерес на Т.П. М. - сумата в размер на 25 300, 00 /двадесет и пет хиляди и триста/ евро, с легова равностойност от 49 482,50 /четиридесет и девет хиляди четиристотин осемдесет и два лева и петдесет стотинки/ лева, находящи се по банкова сметка IBAN BG78 ****], сметка № ****, с титуляр Е.П. Н.А, връчени в това му качество да ги управлява, като за улесняване на присвояването П. Т. М., е извършил друго престъпление, за което по закон не се предвижда по-тежко наказание, а именно по чл. 311, ал.1 от НК (като длъжностно лице - главен счетоводител на клон "Централен" на Търговска банка „И.“ АД, назначен с трудов договор № ТД - 056 14.11.2005 г., в кръга на службата си съставил официален документ - Банков мемориален ордер № D00968/ 23.02.2009 г., в който удостоверява невярното обстоятелство, че титулярът на банковата

сметка в Търговска банка [фирма] с номер [банкова сметка] – Е.П. Н.а е наредила получените от нея от Търговската банка заемни средства в размер на 25 300 евро да бъдат прехвърлени по сметката на Т.П. М. в Търговска банка „И.“ АД № ****, като длъжностното присвояване е в големи размери, като я оправдал по обвинението за извършено престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 1, вр. чл. 201, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 3 от НК.

Със същата присъда, Софийски районен съд признал подсъдимия П. Т. М. за виновен в това, че на 23.02.2009 г., в град София, клон "Централен" на Търговска банка „И.“ АД, в качеството му на длъжностно лице – „Главен счетоводител“ на клон "Централен" на Търговска банка „И.“ АД, назначен с Трудов договор № ТД – 056 / 14.11.2005 г., присвоил чужди пари, собственост на Търговска банка „И.“ АД - сумата в размер на 25 300, 00 /двадесет и пет хиляди и триста/ евро, с левова равностойност на 49 482,50 /четиридесет и девет хиляди четиристотин осемдесет и два лева и петдесет стотинки/ лева, находящи се по банкова сметка IBAN [банкова сметка], сметка № ****, с титуляр Е.П. Н.а, връчени в това му качество да ги управлява, като за улесняване на присвояването е извършил друго престъпление, за което по закон не се предвижда по-тежко наказание, а именно престъпление по от НК (като длъжностно лице - главен счетоводител на клон "Централен" на Търговска банка „И.“ АД, назначен с трудов договор № ТД - 056 14.11.2005 г., в кръга на службата си съставил официален документ - Банков мемориален ордер № D00968 / 23.02.2009 г., в който удостоверява невярното обстоятелство, че титулярът на банковата сметка в Търговска банка „И.“ АД с номер [банкова сметка] – Е.П. Н.а е наредила получените от нея от Търговска банка „И.“ АД заемни средства в размер на 25 300 евро да бъдат прехвърлени по сметката на Т.П. М. в Търговска банка „И.“ АД № ****), като длъжностното присвояване е в големи размери и е извършено в интерес на Т.П. М. – гореизложеното представляващо престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 1, вр. чл. 201, пр. 1 от НК.

Първоинстанционният съд, на основание чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 1, вр. чл. 201, пр. 1, вр. чл. 54 от НК, го осъдил, налагайки му наказание „Лишаване от свобода“ за срок от ТРИ ГОДИНИ, изпълнението на което на основание чл. 66, ал. 1 от НК, отложил с изпитателен срок от ПЕТ ГОДИНИ.

На основание чл. 202, ал. 3, вр. чл. 37, ал. 1, т. 6 и т. 7 от НК, съдът лишил подсъдимия М. от право да заема държавна или обществена длъжност, както и да упражнява професия или дейност, свързани с финансово-счетоводна отчетност за срок от ТРИ ГОДИНИ, считано от датата на влизане на присъдата в законна сила.

Съдът признал подсъдимия П. Т. М. за невиновен по тази част от обвинението, според която е осъществил горепосоченото деяние в съучастие като извършител с А. Л. Д. в качеството ѝ на подбудител и съответно го е оправдал по правната квалификация по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 1, вр. чл. 201, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК.

На основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК, съдът определил спрямо подсъдимия П. Т. М. едно общо най-тежко наказание измежду горното и наказанието, наложено по присъда по НОХД № 5525/14 г. по описа на Софийски градски съд (влязла в законна сила на 04.07.2018 г.), а именно - ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ПЕТ ГОДИНИ, което да се изтърпи

при първоначален общ режим, като на основание чл. 23, ал. 2 от НК присъединил към така определеното общо наказание лишаване от право по чл. 37, ал. 1 т. 6 от НК да упражнява професията „счетоводител“ за срок от ПЕТ ГОДИНИ, наложено по НОХД № 5525/14 г. по описа на СГС.

На основание чл. 25, ал. 2 от НК, съдът е приспаднал от така определеното общо наказание времето, което П. Т. М. вече е търпял наказание „лишаване от свобода“ по НОХД № 5525/14 г. по описа на СГС, както и отделно е приспаднал на основание чл. 59, ал. 1 от НК времето, през което е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по посоченото дело.

В заключителната част, съдът е осъдил М. на основание чл. 189 ал. 3 от НПК, да заплати направените по делото разноски в общ размер на 220,08 лева, от които 100 лева по сметка на Софийски районен съд и 120,08 лева по сметка на СДВР, както и по 5 лева – държавна такса за издаване на два броя изпълнителни листа.

Недоволен от присъдата в осъдителната ѝ част е останал подсъдимият П. Т. М.. В жалбата са релевирани доводи за неправилна преценка на доказателствата по делото. Изложени са доводи за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, за неправилност и несправедливост на същата. Иска се отмяна на присъдата и постановяване на нова, оправдателна присъда. Алтернативно се иска отмяна на присъдата и връщането на делото за ново разглеждане, както и намаляване на размера на наложеното наказание. По отношение на оплакването „незаконосъобразност“, два са основните аргументи на защитата. Първият е в насока липса на реално осъществено присвоително действие, доколкото няма отчуждаване на средства на „пострадалата“ Е. Н.а, а единствено прехвърляне от една сметка в банка „И.“ АД в друга сметка и доколкото средствата са били собственост не на Н.а, а на същата банка, то липсва този обективен елемент от състава на престъплението по чл. 201 НК. Вторият аргумент за незаконосъобразност е основан на твърдението, че неправилно не е приложена разпоредбата на чл. 205 НК, като по този начин М. е бил лишен от ползата на привилигирания състав.

Присъдата не е атакувана в оправдателната ѝ част.

В съдебно заседание Софийска градска прокуратура чрез своя представител изразява становище за неоснователност на въззивната жалба. Пледира се за потвърждаване на присъдата на Софийски районен съд.

Защитникът на подсъдимия М. поддържа въззивната жалба и иска постановяване на оправдателна присъда. Доводите, които процесуалният представител е развил подробно в допълнението към въззивната жалба доразви и в откритото съдебно заседание пред Софийски градски съд.

Подсъдимият П. Т. М. подкрепя становището на защитника си и твърди, че е невинен и иска оправдателна присъда.

Подсъдимата А. Л., лично и чрез процесуалния ѝ представител предлага на съда да уважи въззивната жалба на Т..

Граждански иск до началото на съдебното следствие пред първата инстанция не е предявен, съответно няма конституирани граждански ищец и частен обвинител.

Софийски градски съд, след цялостна проверка на фактическия и доказателствен материал, след неговото обсъждане както поотделно, така и в съвкупност, и при пределите, установени в чл.314 ПК и като съобрази релевираните във въззивната жалба оплаквания, доводите и възраженията на страните, намира жалбата за процесуално допустима, доколкото е предявена от надлежна страна в наказателния процес и в срока по чл. 319 НПК.

Разгледана „по същество“, въззивната жалба е неоснователна.

Съображенията на съда са следните:

Фактическата обстановка е подробно изяснена от Софийски районен съд.

По делото са събрани в съответствие с процесуалния ред необходимият обем доказателства, имащи съществено значение за казуса. Доказателственият материал, събран в хода на съдебното следствие и този на досъдебното производство, проверен и приобщен от съда по реда на НПК е анализиран от първоинстанционния съд поотделно и в неговата логическа съвкупност. Той изяснява по несъмнен начин всички обстоятелства от значение за правилното решаване на делото по същество.

От доказателствата по делото се установява следната фактическа обстановка, която се споделя изцяло от въззивния съд:

ПО ФАКТИТЕ:

Към датата 23.02.2009 г. и считано от 01.12.2006 г. подсъдимата А. Л. Д. изпълнявала функциите на директор на Дирекция „Администрация“ в Централното управление на ТБ „И.“ АД в град София, по силата на сключен с търговската банка трудов договор № ТД- 338/18.12.1998 г. и допълнително споразумение към него с № ДС- 161/20.12.2006 г.

Съобразно длъжностната си характеристика тя била натоварена да ръководи, организира и контролира дейността на дирекцията и да отговаря за спазването на действащите вътрешно банкови нормативни актове. Тази подсъдима се ползвала със статута на личен асистент и приближена на председателя на Надзорния съвет на банката, в лицето на св. П.С.. Д. нямала парола за достъп до счетоводната информационна система на банката и нямала правомощия по нареждане извършването на банкови операции.

Към същата дата - 23.02.2009 г. подсъдимият П. Т. М. изпълнявал функциите на главен счетоводител на клон „Централен“ на банката, по силата на сключен с ТБ „И.“ АД трудов договор № ТД- 056/14.11.2005 г. В служебните му задължения влизали правомощията да организира, ръководи, контролира и отговаря за счетоводната отчетност в клона, да осъществява финансов контрол по законосъобразността на извършваните банкови операции и счетоводната отчетност. Подсъдимият имал също задължението да организира и осъществява контрол по оформянето на първичните счетоводни документи, да следи касовата дейност на клона, да организира извършването на внезапни и ежемесечни регулярни проверки на касите, да упражнява контрол върху счетоводната отчетност на офисите и филиалите на банката. По повод на службата си същият имал пълен достъп до счетоводната информационна система на банката – „ПП Д.**“ и посредством личната си парола имал възможност да извършва прехвърляне на парични суми по сметки на клиенти на банката.

Отново към посочената дата 23.02.2009 година свидетелката Е. Н.а била титуляр по разплащателна банкова сметка, със счетоводна сметка № **** в ТБ „И.“ АД, в която били депозирани заемни парични средства от банката под формата на „овърдрафт“. Същата била в близки приятелски отношения с подсъдимата Д., поради което разбрала за строителството на жилищна сграда в кв. Бояна, започнало през 2008 г. Строителството се осъществявало от търговското дружество „Б.И.Г.“ ООД, чийто съдружник и един от двамата управители бил свидетелят С.П.. Строежът се финансирал изцяло с кредити от ТБ „И.“ АД на стойност от 2 250 000 евро по силата на договор за инвестиционен кредит в евро № 025-8103-B/30.06.2008 г., сключен между ТБ „И.“ АД, в качеството на кредитодател, от една страна, и „Б.И.Г.“ ООД, в качеството на кредитополучател, от друга. Свидателят П. останал с впечатлението, че реалния възложител била подсъдимата Д., тъй като в действителност крупен кредитополучател била нейната дъщеря Л.Й.. Бил налице сключен договор за изпълнение на довършителни строително монтажни работи от 18.04.2008 г. между възложителя Л.Б.Й., чрез пълномощника си А. Д., и „Б.И.Г.“ ООД. Връзката между Д. и строителя се осъществявала чрез свидетелката Т.К. – по същото време ръководител инвестиции в банката и едновременно с това оценител. Последната свързала св. П. с двамата подсъдим. В качеството си на оценител св. К. установила, че новостроящата се сграда имала акт 14 и трябвало да се отпуснат нови средства и да се осъществи нова оценка. Строящата се сграда, според св. К., била „пародия на строителството“, поради което шеговито била наричана от служителите в банката „национален обект“. В този обект имало 23 апартамента, 15 от които били закупени от служители на банката посредством кредити от ТБ „И.“ АД. Сред закупените жилища били и двамата подсъдими и св. Е. Н.а.

През 2009 г. парите от кредитирането, преведени от банката на „Б.И.Г.“ ООД, привършили, поради което строежът замрял. По спомени на св. П. имало неправомерни тегления на пари, постъпили по кредита, от банковата сметка на дружеството.

На подсъдимият П. Т. М. били добре известни и близките отношения между свидетелката Е. Н.а и подсъдимата А. Д., и благоразположението на свидетелката П.С. към подсъдимата Д., както и факта, че посочената подсъдима и св. Н.а били закупили с кредити на банката апартаменти в описания по-горе строителен обект в квартал Бояна.

Този подсъдим решил да се възползва от обстоятелството, че Е. Н.а е титуляр на банкова сметка в банката, в която той работи и има оторизиран достъп до сметките. Въззивният съд ще си позволи да се облекне на умелия начин, по който първостепенният съд е използвал израза „възпложвайки се от хаоса, покрай строителството на обекта“, както и от възможността лично да нарежда извършването на банкови операции, чрез счетоводната информационна система на банката и посредством личната си парола, на 23.02.2009 година, този подсъдим. осчетоводил от кредитна сметка в банката на името на свидетелката Е. Н.а по нейната разплащателна сметка в евро с № BG 78**** кредит в размер на 25 300 евро. Тази автоматична операция документирал с подписването на мемориален ордер „Автоматични операции“ № К 00963/23.02.2009 г., представляващ вътрешно банков документ (банково

бордеро), който можел да бъде осчетоводен от главния счетоводител без наличие на подписано нарочно искане на кредитополучателя. В случая липсвало искане за усвояване на кредит, съгласно и писмена справка изх. № 9142-7473/09.12.2016 г. на търговската банка, изготвена от двамата изпълнителни директори в банката. Веднага след това, без знанието и съгласието на Н.а, и без да са съставени каквито и да било първични счетоводни документи, от които да е видно, че титулярът на сметката /Е. Н.а/ е наредила прехвърляне на средства в полза на друго лице, подсъдимият М. наредил прехвърлянето на сумата от 25 300 евро от разплащателната сметка на посочената свидетелка по сметката на баща му Т.П. М. в ТБ „И.“ АД с № ****, вписвайки като основание „заемни средства“.

Първостепенният съд в мотивите си е приел за установено от фактическа страна, че подсъдимият М. съставил официален документ - Банков мемориален ордер (банково бордеро) № D00968 / 23.02.2009 г., в който удостоверил невярното обстоятелство, че титулярът на банковата сметка Е.П. Н.а е наредила получените от нея заемни средства в размер на 25 300 евро да бъдат прехвърлени по сметката на Т.П. М. по посочената негова банкова сметка в същата банка, в която е била и нейната сметка.

На 02.09.2009 година, при посещение на клон „Централен“ на търговската банка, както и след справка посредством банков служител на гише, Е. Н.а установила липсата на средства от разплащателната ѝ сметка в евро с № BG 78****. На въпрос къде са отишли парите от сметката ѝ, банковата служителка направила справка в извлечението и съобщила на св. Н.а, че парите били отишли като „заемни средства“ по сметката на бащата на Т.П. М.. Разбрала, че операцията е извършена с кода на служителя, осъществил операцията – подсъдимия М. и от номера на банковата сметка, където били преведени парите. За липсата на средства от разплащателната ѝ сметка св. Н.а веднага съобщила на подс. Д. и я помолила за съдействие.

За проблема разбрала и свидетелката Д.М., към този момент изпълнителен директор на банката. Д. обяснила на Н.а, че не знае за случая, но щяла да провери.

На 10.09.2009г. по сметката на св. Е. Н.а постъпила сумата от 50 000 евро с нареждане за превод на същата сума с наредител дъщерята на Д. – Л.Б.Й. и с посочено основание „нареден превод в полза на Е. Н.а. Подсъдимата Д. лично дала разписка на свидетелката Е. Н.а за постъпилата по сметката ѝ сума.

Информацията както за горепосочения, така и за други неправомерни преводи от сметки в банката, достигнала до свидетелката П.С., която вечерта на 3 срещу 4.10.2009 година свикала извънредна среща на ръководството на банката. На срещата присъствали подсъдимите М. и Д., председателя на УС на банката свидетелят В.В., служителите на банката – свидетелите К., М. и К..

Проведен бил разговор и с П. М., който признал пред всички, че действително имало подобни случаи и че той нареждал преводите от сметки на клиенти към други сметки по искане на подсъдимата Д..

На другия ден след срещата, 05.10.2009 г., св. Е. Н.а била извикана от подсъдимата Д. в дома ѝ, където последната се оплакала за проблемите си в банката, след което двете със св. Н.а отишли на поредно уговорена среща в

банката с П.С.. Подсъдимата Д. изявила желание да дообезпечи кредита на дъщеря си като встъпи като солидарен длъжник и ипотекира и собствен имот. Необяснимо е, но подобно желание изявила и самата Е. Н.а, т.е. желание също да участва като солидарен длъжник по договора на дъщерята на Д.. Така и станало - били изготвени договори за встъпване в дълга на Л.Й., като и подсъдимата Д. и свидетелката Е. Н.а били вписани като солидарни длъжници по банковия кредит за сумата от 2 250 000 евро.

Впоследствие обаче, за неправомерното теглене на суми от банковата ѝ сметка в полза на трети лица св. Н.а подала жалба до началника на 04 РУ-СДВР с вх. № 5265/04.02.2010 г.

Няма данни за последваща банкова операция, чрез която парични средства в размер на 25 300 евро да са прехвърлени обратно от сметката на Т.П. М. към сметка на Е. Н.а.

Както и по-горе съдът посочи, налице са данни за това, че на 10.09.2009г. по сметката на св. Е. Н.а постъпила сумата от 50 000 евро с нареждане за превод на същата сума с наредител дъщерята на Д. – Л.Б.Й. и с посочено основание „нареден превод в полза на Е. Н.а. Подсъдимата Д. лично дала разписка на свидетелката Е. Н.а за постъпилата по сметката ѝ сума, но няма доказателства за последваща банкова операция, чрез която парични средства в размер на 25 300 евро да са прехвърлени обратно от сметката на Т.П. М. към сметка на Е. Н.а.

Това са фактите, отразени в обстоятелствената част на мотивите от първостепенния съд.

Такава е и фактическата обстановка, която въззивният съд установява след анализ на събрания доказателствен материал, който анализ помества по-долу.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА И ТЕХНИЯ АНАЛИЗ:

За да стигне до описаната фактическа обстановка, първостепенният съд е събрал доказателствата, необходими за правилно решаване на делото, анализирал ги е и е достигнал до изводи по фактите, които не могат да не бъдат потвърдени и от въззивната инстанция.

Пред районен съд непосредствено са събрани редица гласни доказателства – показанията на свидетелите Е. Н.а, В.В., Т.К., П.С., Д.М., С. К., С.П., Е. Ш., Е.Е., Ц.М., М.Ц., В.Б., М.Г., И.Г., В.С., С.С., И.И., С.К., Х.Н., Е.М. и П. М.. В подкрепа на изнесеното от свидетелите са и данните, установени, посредством писмените доказателства, събрани на досъдебното производство и приобщени на съдебното следствие, както следва: жалба до началника на 04 РУ-СДВР с вх. № 5265/04.02.2010 г. от св. Н. (л. 18-19, т. 1 от ДП); извлечения от счетоводна сметка на свидетелката Е. Н.а № **** в ТБ И. от дати 23.02.2009 г. и 10.09.2009 г. (л. 37 и л. 39, т. 1 от ДП); писмена справка от ТБ „И.“ АД с изх. № 120-441/26.02.2010 г., ведно с извлечения на движения по банковата сметка с титуляр свидетелката Е. Н.а за периода от 2007 г. до момента на изготвяне на справката (л. 62-69, т. 1 от ДП); договор за довършителни СМР от 18.04.2008 г. (л. 75-92, т. 1 от ДП); договор за встъпване в дълг от 02.10.2009 г. в полза на свидетелката Й. (л. 97-98, т. 1 от ДП); записи на заповед от 19.08.2009 г. и 02.10.2009 г. (л. 99 и л. 102, т. 1 от ДП); договор за встъпване в дълг от 02.10.2009 г. в полза на [фирма] (л. 100-

101, т. 1 от ДП); заверени копия от трудови договори, допълнителни споразумения към тях, пълномощни и длъжностна характеристика по отношение на подс. П. Т. М., включително трудов договор № ТД-056/14.11.2005 г., изпратени от ЦУ на ТБ „И.“ АД с писмо изх. № 120-783/19.03.2010 г. (л. 109-139, т. 1 от ДП); оригинали на договор за учредяване на залог върху вземане от 24.04.2009 г., мемориален ордер „Автоматични операции“ № К 00963/23.02.2009 г. и мемориален ордер № D00968 / 23.02.2009 г., изпратени от ЦУ на ТБ [фирма] с писмо изх. № 120-976/25.05.2010 г. (л. 156-160, т. 1 от ДП); писмена справка изх. № 9142-7473/09.12.2016 г. на ТБ [фирма] (л. 83, т. 5 от ДП); заключение на съдебно-графическа експертиза (л. 245-248, т. 1- 2 от ДП); заключение на съдебно-оценителна експертиза (л. 60-61, т. 4 от ДП); заключение на съдебно-графологична експертиза (л. 66-67, т. 4 от ДП); длъжностно досие на подс. Д.А. Л. Д., сред които трудов договор № ТД- 338/18.12.1998 г. и допълнително споразумение № ДС- 161/20.12.2006 г. към трудов договор № ТД- 338/18.12.1998 г., изпратени с писмо на „ТБ [фирма] изх. № 9142-15398/24.10.2013 г. (л. 82-105, т. 3 от ДП); договор за инвестиционен кредит в евро № 025-8103-В/30.06.2008 г. и копие от кредитното досие на свидетелката Л.Й. (т. 2 от ДП); и справка за съдимост на подсъдимите М. и Д..

Към доказателствения материал са приобщени и обстойно коментирани от първостепенния съд и изготвените в рамките на досъдебното производство съдебни експертизи, както и множество писмени доказателствени средства. Софийски районен съд ги е обсъдил помежду им и по този начин е изпълнил задълженията си да провери всички доказателствени източници и да ги съпостави помежду си. Това е сторено при спазване на процесуалните правила и при ясно заявяване на какви доказателствени средства се дава, в коя част и защо. В този аспект в оценъчната си дейност СРС е спазил принципа на чл. 14 НПК за вземане на решения по вътрешно убеждение, обсъдил ги е всестранны, не е игнорирал част от тях, нито пък ги е изопачил. Въз основа на анализ на всички доказателствени източници СРС е стигнал до единствения закономерен и обоснован извод - че подсъдимия П. Т. М. е осъществила от обективна и субективна страна състава на основния състав на инкриминираното му с обвинителния акт престъпление – този на чл. 201, ал.1 НК.

На основата на направения доказателствен анализ, съдът достига до следните правни изводи:

ПО ПРАВОТО:

По отношение на основния състав на чл.201,ал.1 от НК.

Разпоредбата на чл. 201, ал.1 от НК регламентира наказателната отговорност на длъжностно лице, което присвои чужди пари, вещи или други ценности, връчени в това му качество или поверени му да ги пази или управлява.

Престъплението се характеризира с особен субект – „длъжностно лице“ по смисъла на чл.93, ал.1 НК.

В нормата на чл.201 от НК е очертан предмета на престъплението - чужди пари, вещи или други ценности.

От обективна страна изпълнителното деяние на присвояването се

изразява до външно проявена промяна на отношението на дееца към повереното му имущество, което той владее или пази за сметка на определен субект, изразено в противозаконно разпореждане с поверената вещ, в свой личен интерес или в интерес на друго, в който смисъл е и задължителният постулат, отразен в ППВС №3-70– ВС.

Длъжностното присвояване като престъпно посегателство изисква необходимост от доказана разпоредителна дейност на длъжностното лице с предмета на престъплението. Наказателноправната квалификация на поведението на дееца като длъжностно присвояване е невъзможна без недвусмислено уточняване на същността на разпоредителните му действия. Първостепенният съд прецизно е анализирал и посочил с кои свои конкретни действия подсъдимият е постигнал реализация на противозаконното разпореждане с инкриминираните парични средства, отклонявайки ги от патримониума на собственика.

Разпореждането може да се осъществи с фактически или правни действия и в полза на друго физическо или юридическо лице, без това лице да има право на това.

Присвояването е резултатно престъпление.

При съставно длъжностно престъпление, какъвто е и първият квалифициращ състав, по който е повдигнато конкретното обвинение по чл.202, ал.1, т.1 НК е налице присвояване, свързано с извършването на друго престъпление, чрез което то е улеснено. В този случай изпълнителното деяние осъществява два разнородни, функционално свързани акта на две самостоятелни престъпления, като улесняващото престъпление е осъществено с цел да бъде извършено впоследствие или най - късно едновременно с присвояването.

В светлината на тези общотеоретични постановки и като съобрази особеностите на настоящия случай, Софийски градски съд намира, че е налице основният състав състав на чл.201, ал.1 от НК.

На първо място подсъдимият е длъжностно лице по см. на чл.93, ал.1, б."Б" НК, доколкото същият е работил на трудов договор в ТБ „И.“ АД и работата му е била свързана с пазене и управление на чуждо имущество. Изпълнението на тази му дейност му е възложено съгласно установения в КТ ред, длъжността му била включена в организационната структура на банката и изпълнението на трудовите му функции е със заплата поС.но.

Подсъдимият М. е субект на престъплението не само защото е имал качеството на длъжностно лице, но и защото същият е имал достъп до чужди пари, поверени му в това му качество да ги пази и управлява. Връчването е станало с встъпване на изпълнение на функциите му по пазене и управлението на имуществото, до което е имал достъп - чужди пари, собственост на клиенти на банката. По този начин на него са били поверени чужди пари и същият е имал служебна компетентност да се разпорежда с тях, респ. да направлява движението им.

М. е осъществил от обективна страна деянието присвояване, доколкото се е разпоредил с пари, собственост на лицето Е. Н.а като със свои. Същият документално е осъществил трансакции, по силата на които парите са напуснали патримониума, т.е. сметката на Н.а, за да попълнят друга сметка –

тази на бащата на подсъдимия – свидетеля Т.П. М..

Разпореждането е извършено чрез фактическо действие - чрез съставянето на първичен счетоводен, чрез който е налице преминаване на собствеността на парите в полза на Т. М.. Посоченият мемориален ордер се счита за първичен счетоводен документ, ако е подписан от клиента, а в случая липсвало подписано нареждане от титуляра по сметката. Чрез използването му обаче сумата от 25 300 евро постъпила от сметката на свидетелката Е. Н.а по сметката на бащата на подсъдимия – свидетеля Т. М..

Подписите в графите „служител/officer“ в този първичен счетоводен документ, какъвто е съставения Банков мемориален ордер № D00968 / 23.02.2009 г. и „Подпис на счетоводителя“ в горепосочения документ „Автоматични операции“ № К 00963/23.02.2009 г. са положени, както се установява от изготвената съдебно-графологическа експертиза именно от подсъдимия П. М.. Всъщност, това събитие не се отрича и от самия М..

Това преминаване на сумата от над двадесет и пет хиляди евра е било окончателно и безвъзмездно, защото подсъдимият вече е бил осъществил изцяло банковата операция, което по съществото си представлява и осъществяване на разпоредителното действие с чуждото имущество, съобразно неговото предназначение. Последващото сторниране на операцията от сметката на свидетеля Т. М. към тази на свидетелката Е. Н.а по никакъв начин не се отразява върху състава на престъплението. Деянието е довършено, доколкото подсъдимият е превърнал държането на имуществото от името и за сметка на титулярът на сметката във владение за трето лице – своя баща. По този начин той е отнел възможността собственицата да се ползува от него и сама да извлича облаги, а същевременно чрез посочените фактически действия се е разпоредил за себе си, без да има право на това. В същият смисъл е и възприетото с Решение №469 от 29.06.2005 година на II НО на ВКС.

Съставомерният резултат се изразява в засягане възможността на собственика на предмета да се разпорежда с него. Размерът на присвояването се определя от паричната равностойност на предмета на престъплението, която в настоящият случай е в общ размер на 25 300 евра и се формира от общия размер на сумите по трите трансакции.

По отношение на субективната страна на престъплението:

От субективна страна деянието е извършено при пряк умисъл. Подсъдимият М. е съзнавал, че предметът на престъплението са чужди парични средства, че няма никакви права върху правомерно предадените му във владение в качеството му на длъжностно лице да ги пази и управлява пари, но въпреки това се е разпоредил с тях в полза на свой близък. Знаел е, че освен това извършва и друго престъпление - по чл.311 НК, доколкото документира неверни обстоятелства и независимо от това е направил всичко за постигане на престъпния резултат. Умисълът е очевиден. Съдът приема наличието на умишлено действие именно като „очевидно“, доколкото се установява не само, че М. е извършил присвоителното действие напълно съзнателно, но и че само по себе си прехвърлянето от сметка в сметка не би могло да се случи неволно.

От друга страна, за да е налице деяние по чл. 201 от НК, следва да са

събрани категорични доказателства, че липсата се дължи не просто на небрежно поведение на определено лице или на негово виновно действие, което следва да представлява вземане лично от него на пари, стоки или равностойността им в пари и изразходването им за лични нужди или за нуждите на друго лице. В практиката си ВКС многократно е посочвал, че не всяка липса е резултат от престъпление, още по - малко на длъжностно присвояване. Съобразно Решение № 65/ 10. 02. 2003г. по н.д. № 656/ 02г., П н.о., за да се приеме за съставомерно дадено деяние, като престъпление по чл. 201 от НК освен липсата, следва да бъде доказан и установен и фактическия състав на престъплението и механизма му. Липсата на парична сума или имущество, поверени на длъжностно лице или връчени му да ги пази или управлява, сама по себе си не може да обоснове правния извод за извършено престъпление по чл. 201 от НК. Липсата по принцип означава причинена щета с неустановен произход или неотчитане на имущество, резултат от щета с неустановен произход. Същата можело да се дължи да неполагане на достатъчно грижи от МОЛ или на престъпление, извършено от друго лице. Произходът на щетата от престъплението е винаги следва да бъде известен, доколкото действията на длъжностното лице (част от изпълнителното деяние на присвояването) са винаги установени и доказани по несъмнен начин. За престъплението по чл. 201 от НК не могат да бъдат неизвестни неустановени и недоказани разпоредителните действия на отчетника, които той е извършил в свой или чужд интерес. Затова било необходимо да се установи по несъмнен начин извършеното от длъжностното лице разпореждане с повереното имущество, като със свое. Фактическият състав на противоправното разпореждане, което може да бъде свързано с изразходване на средствата за лични нужди, облагодетелстването на трето лице или покриване на негово задължение и др. подлежи на конкретно установяване във всеки отделен случай. И именно в конкретиката на казуса, целта да се облагодетелства съзнателно друго лице чрез действието на П. М. е болезнено очевидна – преводът е направен директно към сметка на неговия баща Т. М..

По отношение на оплакванията, направени във въззивната жалба от защитата:

Още пред първоинстанционният съд от защитата на подсъдимия - жалбоподател пред въззивния съд е релевирано възражение за липсата на реално осъществено присвоително действие от страна на М.. Аргумент защитникът извлича от обстоятелството, че сумата от 25 300 евра е преведена от една сметка в ТБ „И.“ АД към друга сметка в същата банка – ТБ „И.“ АД. Независимо, според защитата, че титуляри на тези две сметки са различни лица, то доколкото сумите по тях са собственост не на титулярите, а на банката, в която са открити сметките, то и присвоително действие на практика не е и осъществено. Процесуалният представител на подсъдимия сочи конкретно Тълкувателно решение на ВС ОСГК от 1987 година.

Въззивният съд, след като се запозна със съдържанието на това тълкувателно решение, което макар да е с голяма давност не е изгубило действието си, приема, че регламентираният по тълкувателен път случай не покрива конкретиката на настоящото наказателно производство, или казано по друг начин, възприетото от ОСГК становище не може да ползва съда при анализ на тезата дали е присвоително действие в този случай или не.

Въззивният съд има предвид следното:

С Тълкувателно решение № 10 от 2.III.1987 г. по гр. д. № 160/86 г., ОСГК, на което е позовал защитната си позиция пълномощникът на подсъдимия е анализирано следното, цитат: „.....В Семейния кодекс не е дадено определение на понятието "паричен влог". В този случай съгласно § 1 от Допълнителните разпоредби на Семейния кодекс трябва да се приложат правилата на гражданските закони, които не противоречат на начините за уреждане на семейните отношения и на морала. Според чл. 250, ал. 1 ЗЗД при договора за влог влогодателят предава движима вещ на влогоприемателя, който я получава със задължение да я пази и върне. Паричният влог е договор, при който влогодателят предава парична сума на влогоприемателя, който я получава със задължение да я пази и върне или предаде другиму според даденото предназначение и определени условия от влогодателя. Влогът на парични средства в банка (ДСК) е неправилен влог. За него се прилагат правилата за заема - чл. 257 ЗЗД. Титулярът на влога не е собственик на вложените парични средства, а само кредитор по вземане към банката за тях.....“, край на цитата.

С посоченото тълкувателно решение ВС е коментирал правната същност на влогът на парични средства в банка и собствеността на титулярите върху тези парични средства, възприемайки, че те /паричните средства/ не са собственост на вложителите, а на банката. В случая обаче – сметката с титуляр Е. Н.а, от която е извършена банковата транзакция е разплащателна сметка. Такава /разплащателна сметка/ е и тази, по която е преведена сумата от 25 300 евро с титуляр Т. М..

С договора за неправилен влог /най-близо по правна същност до банковия влог/, влогодателят предава в собственост на влогоприемателя пари или други заместими вещи, а влогоприемателят се задължава да върне заетата сума или вещи от същия вид, количество и качество. При това положение, действително може да се приеме, че оставените в банката суми стават собственост на банката, доколкото те са дадени в заем на банката да ги ползва и управлява.

За разлика от него, платежната или разплащателната сметка в сега действащото законодателство е сметка, водена на името на един или повече ползватели на платежни услуги, използвана за изпълнението на платежни операции, т.е. сумите по тази платежна сметка са собственост на самия титуляр на сметката, а тя може да бъде използвана за действие, предприето от платеца или от получателя, по внасяне, прехвърляне или теглене на средства, независимо от основното правоотношение между платеца и получателя.

В този смисъл, възражението на защитата, направено в посочената вече насока е неоснователно, тъй като сумата, която е прехвърлена от сметката на Е. Н.а в сметката на Т. М. е била нейна собственост.

Независимо от горното, дори и да не приемем обсъденото разграничение между двата банкови инструмента, дори и да бяхме поставили, както защитата на М. знак за равенство между правната същност на „банковия влог“ и „разплащателната сметка“, то в конкретният случай, извършените от подсъдимия фактически действия изцяло покриват разбирането за умишлено извършена извършена „разпоредителна дейност“ с предмета на

престъплението, т.е. осъществяват изпълнителното деяние на престъплението „длъжностно присвояване“.

Както и по-горе съдът посочи, сама по себе си присвоителната дейност може да се прояви както във фактическа, така и в юридическа дейност с предмета. „Фактическата дейност“ е в собствена полза, докато „юридическата дейност“ с предмета е в полза на трето лице и се заключава в някакъв акт на разпореждане. В случая такова разпореждане в чужда полза е налице, доколкото след прехвърляне на сумата в другата сметка, лицето Т. М. е разполагал с възможността да я ползва или да се разпорежи с нея като със своя. Не би имало разпореждане единствено, ако съществуваше някаква реална изначална невъзможност Т. М. да ползва сумите от сметката си, при това такава невъзможност, която съществува извън волята на подсъдимия и неговия баща и за която и двамата са знаели преди прехвърляне на сумите, /например неактивна сметка, или някакво наложено от самата банка ограничение за тази сметка/.

Неоснователно е и оплакването на защитата, свързано с това, че М. е действал по заръка на Д.. Такова наистина пред въззивната инстанция не се направи, но е поддържано пред районният съд и настоящият състав счита, че за прецизност следва да го коментира в решението си. Свидетелката П.С. в разпита си пред първостепенния съд уточнява, че с личната си парола П. М. бил осъществил както процесната, така и други операции по незаконно теглене на парични средства от сметки на клиенти на банката. М. винаги се оправдавал с това, че цитат: „...някой го бил накарал...“. Свидетелката Славова дори била чувала, че бил каран да върши подобни неща по нареждане на самата нея или на свидетеля В.В., един от представителите на Контролния съвет на АД. Според Славова Д. нямала нищо общо с тези действия, тъй като не обслужвала клиенти и не разполагала с парола за това.

Това възражение на М. с право не е споделено от първоинстанционния съд. Мотив съдът е намерил в разбирането за пълната невиновност на първата подсъдима. Но дори и районният съд да беше приел, че Д. е виновна да е подбуждала М. към осъществяване на престъпление по чл.201 НК, то това не изключва неговата вина, най-малкото, защото подобно разпореждане с чужди парични средства съставлява очевидно за него, /главен счетоводител на банката/ престъпление.

По отношение на квалифицираните състави на обвинението:

Налице е квалифицираният състав по чл.202, ал.1, т.1 НК - за улесняването на длъжностното присвояване е извършено друго престъпление, за което по закон не се предвижда по-тежко наказание.

Другото престъпление в случая е това по чл.311, ал.1 НК вр. чл.26, ал.1 НК, доколкото подсъдимият в кръга на службата си е съставил посочения по-горе мемориален банков ордер, заместващ разписка за извършване на трансакции по сметки на клиенти на банката на името на свидетелката Е. Н.а. В тези документ е удостоверил неверни обстоятелства, че Н.а е поискала извършването на такъв безкасов, вътребанков превод. Лъжливото документиране е извършено с цел да се използва документа като доказателство за неверните обстоятелства. Или другото престъпление по см. на чл. 202, ал.1, т.1 НК - това по чл.311 НК улеснява присвояването,

доколкото чрез него се създават благоприятни условия за извършването му, в който смисъл е и възприетото с ППВС №3/1970г.- ВС, раздел II, т.1. С използването на този документ се улеснява присвояването на цялата сума. Налице е следователно и обективна и субективна връзка между присвояването и престъплението по чл.311 НК, като улесняващото престъпление е извършено непосредствено с присвояването. Връзката между тях е налице, доколкото престъплението по чл.311 от НК се свежда до наличието на специфична цел - подпомагане на извършване на присвояването. Тази цел е намерила отражение и в съзнанието на подсъдимия М., който много добре е знаел, че съставя този документ от името на титуляря по сметката и го е извършил именно с цел обективно подпомагане на присвояването. Изпълнена е и предпоставката на закона - улесняващото престъпление не е по-тежко наказуемо от самото присвояване.

В случая е налице и квалифицираният състав на чл.202, ал.2, т.1 НК- „големи размери”. Установеният със задължителна съдебна практика критерий за определяне на понятието „големи размери” е обвързан с величината на МРЗ. Според ТР № 1-98- ОСНК на ВКС, за да е налице този признак, равностойността на предмета на деянието следва да надхвърля 70-кратния размер на МРЗ за страната, установена към момента на деянието. Съгласно ПМС №1/10.01.2009г. МРЗ към 19.12.2009г. е 240 лева, 70 пъти над този размер е 16 800 лева. Несъмнено посоченият квалифициращ признак е налице.

Защитата релевира възражения и досежно неправилното според него /защитника/ неприлагане на разпоредбата на чл. 205 НК, т.е. неправилното неприлагане на привилигиран състав, предполагащ по-леко наказание.

След като анализира доказателствата, настоящият състав приема и това възражение на процесуалният представител на подсъдимия за неоснователно.

За да са налице основанията на тази разпоредба следва да е установено по несъмнен начин, че присвоеното имущество е върнато до приключване на съдебното следствие пред първоинстанционния съд. Действително, вследствие намесата на управителните органи на банката, впоследствие сума двукратно по-висока от присвоената се е появила по същата сметка на Е. Н.а, от която е и отнета.

Това е извършено преди постановяване на присъдата и без намесата на органите на властта.

Но, за да се приеме наличие на основанията на посочената разпоредба следва да е налице и ясно демонстрирано не просто съдействие на самия подсъдим, а и извършени активни действия от него за това.

Сумата, от 50 000 евро, която е постъпила по сметката на Н.а е преведена от сметка на свидетелката Л.Й.. Липсват доказателства този превод да е направен от М. или от името и в интерес на М.. Липсват и доказателства този превод да е направен като обезщетение или като възстановяване на отнетата сума от 25 300 евра. Делото е просмукано от усещането за наличие на някакви ненапълно установени отношения между Д., Н.а, Й., може би дори и между тях и свидетелката П.С. или пък подсъдимия М., които обаче са извън предмета на доказване в това съдопроизводство. Съдът няма правото да излиза извън предмета на делото, очертан с повдигнатите конкретни

обвинения, независимо от това дали прозира недоизказани, недоизяснени или дори други неправомерни отношения между лицата, свързани с това производство. От значение в случая е единствено това, че липсват данни подсъдимият, /или друго лице от негово име и за негова сметка/, да е възстановил щетата до приключване на съдебното следствие в първата инстанция, което пък изключва възможността за преквалификация по чл.205, ал.1 т.2 НК.

Обобщавайки, въззивният състав намира, че законосъобразно и правилно първоинстанционният, след като е направил цялостен и обективен анализ на доказателствата е приел, че подсъдимият П. Т. М. е осъществил и от обективна, и от субективна страна състава на престъпление по чл. 202, ал.2, т.1, във вр. с ал.1, т.1, във вр. с чл.20,, прдл.1 от НК.

ПО НАКАЗАНИЕТО:

За престъплението по чл. 202, ал.2, т.1, във вр. с ал.1, т.1, във вр. с чл.20,, прдл.1 от НК, законодателят е предвидил наказание лишаване от свобода за срок от три до петнадесет години. Решаващият съд на основание чл. 54 от НК, е наложил на подсъдимия наказание от ТРИ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, като го определил на минимума, предвиден в закона. Правилно СРС е приел, че в случая е налице лек превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, като е отчел чистото съдебно минало на подсъдимия и дадените обяснения в хода на съдебното следствие, но същевременно е съобразил и високата степента на обществена опасност на извършеното престъпление, обуславяща се от размера на присвоеното имущество.

Както правилно е посочил първостепенният съд, тези фактори като комплекс, не дават основание смекчаващите отговорността на подсъдимия обстоятелства да се приемат за многобройни или за изключителни по своя характер, така щото да му бъде определено наказание при условията на чл. 55, ал. 1, т.1 от НК, а така също и по-леки от конкретното такова. Софийски градски съд споделя извода на първоинстанционния съд, че наложеното на подсъдимия наказание е необходимо и достатъчно да окаже поправително и възпиращо въздействие както него, така и върху останалите членове на обществото.

Относно начина на изтърпяване на наказанието, въззивният съд прие, че в случая института на условното осъждане е приложен правилно, като решаващият съд е съобразил чистото /към момента на деянието/ съдебно минало на подсъдимия и размера на конкретното наказание лишаване от свобода.

Пенитенцирна репресия по отношение на М. все пак е приложена, доколкото е направено групиране при условията на чл. 25 НК на това наложено му наказание с друго, което е изтърпял ефективно /пет години лишаване от свобода/.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

При този изход на делото, законосъобразно, в съответствие с чл. 189, ал. 3 от НПК, в тежест на подсъдимия са присъдени и направените по делото разноски.

Водим от гореизложеното, на основание чл. 338, вр. чл. 334, т. 6 от

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА ПРИСЪДА, № 20011486, постановена на 08.02.2022 година, Софийски районен съд в частта ѝ, с която първоинстанционният съд е признал подсъдимия П. Т. М. за виновен в извършването на престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 1, вр. чл. 201, пр. 1 от НК, поради което на основание чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 1, вр. чл. 201, пр. 1, вр. чл. 54 от НК, го е осъдил като му е наложил **НАКАЗАНИЕ – ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** за срок от **ТРИ ГОДИНИ**, изпълнението на което на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложил с изпитателен срок от **ПЕТ ГОДИНИ**, както и в частта, с която на основание чл. 202, ал. 3, вр. чл. 37, ал. 1, т. 6 и т. 7 от НК, съдът е лишил подсъдимия М. от право да заема държавна или обществена длъжност, както и да упражнява професия или дейност, свързани с финансово-счетоводна отчетност за срок от **ТРИ ГОДИНИ**, считано от датата на влизане на присъдата в законна сила, както и в частта по приложението на чл. 25, ал. 1, във вр. с чл. 23, ал. 1 НК, чл. 25, ал. 2 и чл. 59, ал. 1 НК като **законосъобразна и правилна**.

В останалите части, Присъдата на Софийски районен съд не е обжалвана или протестирана и е влязла в законна сила.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____